

ת"פ 14644/10/22 - מדינת ישראל נגד סלים ארמילאת

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 14644-10-22 מדינת ישראל נ' ארמילאת(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט יואל עדן המאשימה:	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רחל אטיאס - פמ"ד
נגד הנאשם:		סלים ארמילאת ע"י ב"כ עו"ד נאצר אלעטאונה

גזר דין

האישום והסדר טיעון

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן (כא/2) במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של הצתה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין.

על פי כתב האישום המתוקן, הנאשם נכון למועד המתואר בכתב האישום, התגורר בשכירות ביחידת דיור ברחוב השני חדרי שינה ומטבח ("הדירה").

ביחד עם הנאשם, התגורר בדירה אשתו והרהבנים הפעוט.

בתאריך 02.10.2022 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, בין השעות 10:00 ל-13:00, בזמן שהה הנאשם בדירה לבדו, לקח הנאשם נייר אשר מצא במטבח הדירה, הניח אותו על המזון הזוגי בחדר השינה, ועזב את המקום.

הנאשם
שיפורטלהלן, מתוך תקווה להצליח למנען.
במעשיו פעל לבקלות דעת, תוך שהוא נוטל סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת תוצאות

האשמה במזון החלה להתפשט. כתוצאה ממעשי הנאשם, המזון נשרף ונגרמו נזקים לטלוויזיה ולגופית אורה בחדר השינה, וכן נזקיעשן שיש וסמיכים בלרובי החדר.

הנאשם במעשיו אלו שלח אש במזיד בדבר לאלו.

עמוד 1

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן (כא/2), והורשע בעבירה המפורטת בו.

ביחס לעונש הוסכם כי המאשימה תעתור לעונש של 24 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר של הנאשם, וההגנה חופשית בטיעוניה. עוד הוסכם כי יוטלו על הנאשם מאסרים מותנים בגין עבירת הצתה, וכן בגין כל עבירת אלימות ואיומים מסוג עוון ופשע, ופיצוי, לשיקול דעת בית המשפט. ב"כ הנאשם הודיע כי הנאשם איננו מבקש תסקיר שירות מבחן.

הראיות לעונש

3. מטעם המאשימה הוגש בראיות לעונש הרישום הפלילי של הנאשם (ת/1), הכולל שתי הרשעות קודמות בעבירות של הפרעת שוטר במילוי תפקידו והחזקת סמים מסוכנים לצריכה עצמית (2018) הפרת הוראה חוקית, החזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית ולצריכה עצמית (2016).

בראיות לעונש מטעם הנאשם העידה אמו אשר אמרה כי הוא מצטער על מה שעשה, אחיו נפטר לפני שלוש שנים, בנסיבות טראגיות, ובגלל זה הנאשם ביצע את העבירה, הנאשם כל הזמן עוזר ושקט ולא עושה בעיות, יש לו חברים בשכונה. הוא, אחיו ואביו מצטערים. אביו היה עובד מדינה, הוא וכולם מכבדים את המדינה.

האם סיפרה כי כשנשרפה הדירה הם סידרו את הכל.

האם אמרה כי די במה שהנאשם ישב בבית סוהר, וגם הוא מצטער.

טענות הצדדים:

4. **לטענת ב"כ המאשימה:**

המאשימה עותרת לעונש ראוי בעניינו של הנאשם של 24 חודשי מאסר, מאסרים מותנים, משכם לשיקול דעת בית המשפט, ופיצוי שגובהו לשיקול דעת בית המשפט.

נטען כי הענישה אליה עותרת המאשימה הינה עונש ראוי בהינתן נסיבות האירוע ונסיבות העושה. הנאשם הודה במעשים כבר בחקירתו והסגיר עצמו למשטרה מספר שעות לאחר האירוע.

נטען כי לא נראה שהנאשם תכנן את מעשיו, וההחלטה גמלה בליבו והוא הוציאה אל הפועל מיד באמצעות נייר שנמצא

במטבח.

הנזק שנגרם לדירה כבר תוקן, על ידי משפחתו של הנאשם, ואשתו והילדים מתגוררים היום בדירה הזו.

עוד נטען ע"י ב"כ המאשימה כי הנאשם וידא כי אף אחד מבני הבית אינו בבית, והבית מרוחק מהדירות השכנות.

הבעלים של הדירה לא רצה להחמיר עם הנאשם והבין את מצבו, הנאשם חסך בזמן שיפוטי, הענישה שעותרת לה המאשימה היא ברוח הפסיקה הנוהגת בעבירות דומות.

לגבי הפיצוי, נטען כי נלקחה בחשבון העובדה כי הנזק תוקן, אך עדיין כחלק מהענישה, על הנאשם לפצות את הבעלים של הדירה, שהוא ע.ת.3. הנאשם עצור מיום 6.10.22.

5. לטענת ב"כ נאשם:

התבקש שלא למצות את הדין עם הנאשם, להקל איתו, ומשאלת הלב היא כי בנסיבות המיוחדות של הנאשם ובני משפחתו, ישקול בית המשפט להסתפק בתקופת המעצר.

נטען כי מדובר באירוע חד פעמי, שהלכה למעשה המניע היה מצוקה אישית שלו, באותה תקופה, ואין מדובר כאמור בטיעוני המאשימה, במי שתכנן את המעשה, אלא גמלה בליבו החלטה זו באופן רגעי, כשהיה בבית, תוך שהוא וידא שבאותה יחידת דיור לא יהיה אף בן משפחה, ועשה את המעשה המאוד חמור, ולאחר כמה שעות הוא הלך והסגיר את עצמו בתחנת המשטרה וסיפר להם מה עשה, ולמה עשה. ברור לנאשם ולמשפחה, שהמעשה הוא חמור.

אין מחלוקת שמעשיו באו אחרי שהוא וידא שאין אף אחד בבית, והעובדה כי הבית מרוחק מאותה יחידת דיור בקצה המגרש, לכן פוטנציאל הנזק יחסית מופחת מכל המקרים שבהם מחמירים.

מדובר בבן למשפחה שבאה מאזור כרם שלום והועברה על ידי המדינה לתוככי מדינת ישראל. מאז שעברו הם התנהלו באורח נורמטיבי לחלוטין, לא מתוך פחד והרתעה, אלא מתוך אמונה במדינה, ויסודות המדינה, וכי צריך להיות אזרח נורמטיבי.

מהרגע הראשון הנאשם מראה שהוא מכיר בזה שעשה מעשה חמור, מקבל אחריות, מתחרט, ובנסיבות אלה, המקרה שלו באמת אנושי וייחודי, והאפשרות שיחזור על המעשה כמעט אפסית, שכן יש הבנה עמוקה אצלו ואצל המשפחה, לכך שהוא חצה קו אדום בהתנהגות הזו.

לגבי השכן, האמא אמרה ובצדק שמדובר בשכן טוב, אפילו איש אציל, הוא בקשר עם המשפחה המון שנים, על רקע עבודת האבא עם המדינה, והוא מגלה סוג של רחמנות כלפי הנאשם.

המשפחה מתוך הכרה שהבן שלהם עשה טעות חמורה, ומתוך כבוד לאותו שכן טוב מזה המון שנים, סידרו את הכל מחדש ותיקנו את כל הנזק.

יש מקום להתחשב, לרחם, ולבוא לקראת הנאשם ולקראת בני משפחתו, שכן שיקולי הענישה במובן הרתעה במקרה זה, מיצו את עצמם מבחינת הנאשם, וכיום יש מעטפת משפחתית אשר דואגת שהדבר לא יחזור על עצמו, וכל תקוותם שהוא ישתחרר כמה שיותר מבית הסוהר, יתמכו בו וישקמו אותו ככל שהדבר ניתן.

התבקש להפעיל את מידת הרחמים מעבר לשיקולי ענישה, והתבקש שלא למצות את הדין איתו.

הנאשם אמר כי הוא מודה במה שעשה, הוא ימשיך בדרך טובה, מה שהיה לא יקרה.

הערכים המוגנים והענישה

6. כאמור הצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרתו מגבילה המאשימה טיעוניה לעתירה לעונש מאסר של 24 חודשים.

הסדר זה הינו הסדר לטווח ענישה מוסכם, והינו פועל יוצא של "מיצוי כוח המיקוח של כל אחד מהצדדים להליך, בשים לב לכלל נסיבות התיק..." ע"פ 512/13 פלוני נ' מ"י (4.12.2013).

בהינתן מכלול הנסיבות המפורטות לעיל, אני מוצא כי אין מדובר בהסדר אשר יש להתערב בו לאור הכללים להתערבות בהסדרי טיעון. משאין ספק בקיומו של ההסדר, אין מקום לקביעת מתחם עונש הולם. כך כפי הגישה האמורה בע"פ 512/13 פלוני נ' מ"י (4.12.2013) (סעיף 19 לחו"ד כב' השו' ח' מלצר). בגישה דומה נפסק בע"פ 6943/16 גלקין נ' מ"י (28.1.2018): "... אין זה נכון או ראוי - ודאי במקרה כזה - להרחיב בקביעת המתחם...". ר' גם בע"פ 2454/18 שיינברג נ' מ"י (6.12.2018), בו צוין כי כאשר הצדדים הסכימו על טווח ענישה שנופל בבירור בתוך מתחם הענישה, אין צורך להרחיב בקביעת המתחם.

7. בביצוע עבירת ההצתה ובאופן ביצועה פגע הנאשם בערכים המוגנים של שמירה על רכושו של אדם וזכותו להגנה על קניינו, בטחונו ובטחון הפרט ומניעת סיכון ונזק לרכוש ולאדם.

על חומרת עבירת ההצתה, אי ידיעת תוצאתה, פוטנציאל הנזק הרב שבה, חומרתה ושיקולי הענישה במסגרתה ר' בע"פ

2599/07 קריין נ' מ"י (30.4.2007): "טבעה של הצתה שראשיתה ידוע, אולם כיצד תתפשט ומה יהיה היקף הנזק הכרוך בה, הוא עניין שלמצית, בדרך כלל, אין שליטה עליו. מכאן חומרתה היתרה של עבירה זו, ועל כן חייב העונש הנגזר בצידה לתת מענה לשיקולי גמול, מחד, והרתעת הרבים, מאידך". עוד ר' בש"פ 6526/02 מוחמד בן אעיד אלענמי ואח' נ' מ"י (30.7.2002): "שיודע אתה את תחילתה ואין אתה יודע את סופה, ומי שמתיר לעצמו לסכן בדרך זו רכוש וחיים... עשוי להוסיף, לסכן את זולתו גם בנסיבות אחרות...".

קשת הענישה בעבירות הצתה רחבה, להלן פסיקה בעבירות אלו, ומובן כי בכל מקרה הנסיבות שונות, ויש לאבחן כל מקרה על פי נסיבותיו.

בע"פ 7139/13 טרפה צקול נ' מ"י (23.1.2014) - הורשע המערער במסגרת הסדר טיעון בעבירות הצתה והיזק בזדון, בכך ששכר חדר בבית בו מתגוררים דיירים נוספים, ובצהרי יום הצית את החדר באמצעות מצת וסדין וברח מן החדר. כתוצאה ממעשיו נשרפו כליל החדר, גג הרעפים וארגז רוח המצוי על גג הבית וכמו כן נגרמו נזקי פיח לבית ונשרפו בגדים וחפצים נוספים השייכים לאחד הדיירים. במקרה זה היה המערער במצב נפשי קשה. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שנתיים לארבע שנות מאסר, נקבע כי המערער היה במצב נפשי קשה, כשיקול לקולא הובא כי היה מדובר במעשה אימפולסיבי, הוטלו 24 חדשי מאסר והופעל מאסר מותנה בן ששה חודשים מחציתו במצטבר כך שהוטל על המערער עונש של 27 חודשי מאסר בפועל.

בערעור נקבע כי בהינתן מכלול נסיבות המקרה המתחם שנקבע חורג לחומרה ממתחם הענישה הראוי, והנסיבות לרבות הסיבות שהביאו לביצוע העבירה ומצוקתו הנפשית של הנאשם מהווים כולם שיקולים חשובים בקביעת המתחם, וכך גם אי הצטיידות בחומר בעירה והנזקים המתונים יחסית. נקבע כי רף הענישה בעבירות הצתה אינו אחיד, ולאחר סקירת ענישה בעבירות הצתה נקבע כי המתחם במקרה זה נמוך מזה שנקבע והוא בין שנה לשלוש שנות מאסר, והענישה הופחתה ל - 18 חודשים, בתוספת הפעלת המאסר המותנה באותו אופן, כך שהוטלו 21 חדשי מאסר, ונפסק: **"אין חולק כי בעת ביצוע המעשים היה המערער שרוי במצב נפשי קשה ואף שאין בכך בשום אופן כדי להצדיק את מעשה ההצתה יש להביא נתון זה במניין השיקולים לצורך קביעת מתחם הענישה....עיון בפסיקתו של בית משפט זה מגלה כי רף הענישה הנוהג בעבירות הצתה אינו אחיד והוא קשור בקשר ישיר לנסיבות המקרה ולנסיבותיו האישיות של הנאשם...מסקירה זו, ובהינתן הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כפי שתוארו לעיל, נובעת לטעמי המסקנה כי מתחם הענישה ההולם במקרה דנן הוא נמוך מזה שקבע בית המשפט קמא ונע בין שנת מאסר אחת לשלוש שנות מאסר.**

בע"פ 8622/21 שחר הולר נ' מ"י (15.5.22) הוצת אופנוע אשר היה בחניון תת קרקעי בבניין, והאופנוע נשרף. לא צויין נזק נוסף. בהסדר הטיעון הוסכם כי המאשימה תעתור לעונש של 18 חודשי מאסר בפועל. הוטלו 15 חדשי מאסר, הערעור נדחה ונפסק: **"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה של עבירת ההצתה הנובעת מפוטנציאל הנזק ההרסני הטמון בה לסביבה, לרכוש ולחיי אדם. אין לדעת כיצד תתפשט האש אשר "דרכה לילך ולהזיק", ובמי תאחז ותפגע בדרך הילוכה הלא צפוי. גם במקרים בהם התכוון המצית לפגיעה אחת, אין בידיו של המשלח אש לשלוט בהשתוללותה, ואף שראשיתה ידועה - אחריתה מי ישורנה ... בהתאם, מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירת ההצתה היא להשית עונש מאסר בפועל על מבצעה, בייחוד במקרה בו קדמה למעשה ההצתה**

התארגנות..."

בע"פ 1414/15 מ"י נ' אלון פדר (15.4.2015) (ערעור על גז"ד שניתן ע"י מותב זה) - המשיב הורשע, בעבירת הצתה, בכך שהצית חנות והיא נשרפה כליל. הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל. ביהמ"ש העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, החמיר את עונשו של המשיב ל-18 חודשי מאסר בפועל.

8. לאחר שנשמעו ונשקלו טענות הצדדים ונבחנו נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של הנאשם, המסקנה הינה כי על הענישה להיות נמוכה מהרף העליון בהסדר, לו עותרת המאשימה.

תחילה לנסיבות ביצוע העבירה - העבירה חמורה, אולם גם לעמדת המאשימה קיימות שורת נסיבות אשר יש בהן כדי הפחתה מהחומרה במקרה זה.

הנזק הפוטנציאלי, בנסיבות הענין, אינו כולל חשש לפגיעה באדם כלשהו. זאת משני נימוקים אשר ב"כ המאשימה הביאו בטיעוניהם לעונש.

האחד - כי הנאשם עצמו וידא מראש כי איש אינו נמצא בבית. השני, כי מדובר ביחידת דיור אשר מרוחקת מהדירות השכנות.

הנזק עצמו היה פנימי בלבד, בקירות הבית ובתכולתו. נזק זה תוקן במלואו.

אין מדובר במעשה מתוכנן, אלא במעשה רגעי, אשר אמנם סיבתו אינה ברורה, אולם נטען למצבו של הנאשם עובר לביצוע העבירה ולנסיבות המשפחתיות והטראגיות המפורטות לעיל, וככל הנראה מצב זה היה אחד הגורמים למעשה.

בפועל כאמור נגרם נזק פנימי אשר תוקן, ולאור היעדר אנשים בבית, כפי שווידא הנאשם, והמרחק מבתיים אחרים, הדבר מוביל למסקנה כי הנזק הפוטנציאלי לא היה ברף גבוה.

העבירה חמורה ואולם מבוצעת היא בנסיבות אשר משליכות על הענישה.

הנאשם קיבל אחריות כבר בסמוך לביצוע העבירה.

לנאשם עבר פלילי, אם כי עבר זה אינו מכביד ואינו בעבירות רלוונטיות. נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שעלו מהטיעונים ומדברי אימו, מורכבות, וטרגדיה פקדה את המשפחה. אני מוצא כי יש בכך להביא להקלה מסויימת בענישה.

אשר לפיצוי - כאמור הנזק תוקן, אך יש להטיל פיצוי אשר יבטא את עוגמת הנפש של המשכיר.

כאמור, אשתו וילדיו של הנאשם ממשיכים להתגורר במקום.

מכל האמור על הענישה לכלול מאסר בפועל. מחד אין להסתפק בימי המעצר כעתירת ב"כ הנאשם, אך מנגד על הענישה להיות ברף נמוך מזה אליו עותרת המאשימה. לצד זאת יוטל מאסר מותנה וכן פיצוי, אשר בגובהו תובא בחשבון העובדה כי הנזק תוקן.

9. לאור האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים. מתקופת מאסרו ינוכו ימי מעצרו מיום 6.10.22.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשם ישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירה נוספת לפיה הורשע.

פיצוי - הנאשם ישלם למתלון פיצוי בסך 2,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב- 4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם ביום 1.11.23 ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלון על פי פרטים שיימסרו למזכירות.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ב ניסן תשפ"ג, 03 אפריל 2023, במעמד הצדדים.